

Finnish

Kasvukivut: Runoja Bulgariasta.
Roni Mikkonen
2026

Hei Lukija!

Olen kirjoitellut runoja muutaman vuoden. Kokoelmia en ole ennen tehnyt.

Runot syntyvät elämisestä, jota on usein vaikea lajitella päivämääräntarkasti kirjasen kokoiisiin sektoreihin.

Sopiva runorykelmä syntyi kuitenkin kun asuin pari kuukautta Mrachenikin kylässä Bulgariassa. Tässä nelisentoista pohdintaa tuolta ajalta.

-R

Kasvukivut.

Tästedes lupaan, että
jokaista hyvää kappaletta,
runoa, päätöstä
kohtaan teen
vähintään 10 huonoa.

5.1

Voi sinua pientä
etuoikeutettua lasta
Niin murtunut on ilmeesi
Niin suora surusi

Itket linutjen viserryksen
säestämänä ajattomassa laaksossa
kaukana maailman meriltä,
niiltä joilta ei
palata enää onnellisina,
ainoastaan erilaisina

Niin avuton räpäle olet
ja niin paljon sinua rakastan.

25.1

Tutut
sylit ovat niin
kaukana

Omaani puhaltaa
tuuli,
sydän hapettuu.

26.1

Yksinäisyys, rakas
viillä haava rintaani
niin syvälle, että sydämeni
näkee sinut taas
Kyhnää niin
pitkään, että annan periksi
ja painan
pääni syliisi

hengitän sinut sisään
ja itken ulos

8.2

Minusta on tullut
jakamisen mestari
90 päivää voi jakaa
monin eri tavoin
5 päivää 18 kertaa
kolme 30:n joukkoa
enää 20 kunnes jäljellä on 70

Omat aivot saa sumutettua
tulevaisuuden taltutettua
ja tästä hetkestä tulee siedettävä.

10.2

Vesiputouksia löytää
syvimmistäkin rotkoista
kylmimmänkin kylän
sydän sykkii.

11.2

Olenhan minä kärsinyt
itkenyt itseni hereille
tuntenut hiekan
keuhkojen ympärillä
kestänyt
öiden hiljaisuudet

Olenhan minä
kärsinyt
mutta kun
saan istua lämpimissä
huoneissa ja
syödä leivonnaista, ymmärrän
Tämä on tarpeeksi.

17.2

Puolitoista kuukautta
siinä menee, että
löytää itsensä uudesta
maasta

25.2

Hiljaisuus on lahja
kutsuttakoon sitä
miksi ikinä.

28.2

Ihmiset!
te oikukkaat
niskottelevat
jotka keksitte typerimmät
syyt vihata toisianne;
te valehtelijat
riitelijät
manipuloijat

Teitä varten elän,
teitä tulen
aina rakastamaan.

6.3

Hän ei enää
riennä,
vain
tervehtii kohteliaasti
ja katoaa sitten
omille teilleen

Ajasta on tullut aikuinen.
Taisimme kasvaa erilleen.

7.3

Hus pois matot!
Hus sohvatyynyt!
Hus ovikello!

Enää en tarvitse
kauniita
nukkeja, maalauksia
taikka makuuhuonetta
Enää ei lautaseltani
löydy pannukakkuja
ei suihkustani ökyshampoota

Minne menenkin
siellä olen
kotona;
rakastan itseäni.

13.3

Jopas olen paikan
löytänyt
kukot kiekuvat
laakson uumenissa
varjojen kotona

Tänne olisin voinut
oppia kuulumaan.

13.2

Sama lamppu
sama katto
sama tasainen
liike rinnassa
samat
varjot, vaikka ne
aina kasvavat
pelko.
sama pelko
pelko että jokin
tulee huoneeseen, mutta
ei kukaan tule
sama pelko
sama pelko.

15.3

Siinäpä se.
Kiitos lukemisesta, lukija!

-R

English

Growing Pains: Poems from Bulgaria.
Roni Mikkonen
2026

Hello reader!

I've been writing poetry for a few years now. This is my first collection.

Poems arise from living, which is hard to divide into neat parts with a beginning and an end.

A nice bunch were born, though, when I lived in the village of Mrachenik in Bulgaria for a few months. Here's fourteen poems from that time in my life.

All of these were originally written in Finnish. I translated them just for you, reader!

-R

Growing Pains.

From here on I'll promise:
every good song
poem or
decision made by me, will have
at the very least
10 bad ones accompanying it

5.1

Oh you poor
privileged child
How squalid your countenance
How simple your sorrow

You cry amidst birdsong
in a timeless valley
far from life's seas
where one can't return
delighted, only
different

You are so helpless, you
crybaby
My love.

25.1

Familiar
hugs are so
far away
The blowing wind
corrodes my heart

26.1

Loneliness, my dear
cut a wound
so deep, that my heart
sees you again
curl up
next to me until
I give in,
into your arms

Breathing you in, and
crying out.

8.2

I've become
a master of dividing
90 days can be sorted
in various ways;
18 groups of five
three 30-day sections
20 days until 70 remain

The brain is fooled
the future suffocates
Now becomes tolerable.

10.2

Waterfalls lurk in
even the deepest pits,
the coldest village
has a beating heart.

11.2

I've suffered, it's true
cried myself awake
survived
through the
nights' silence
felt the
sand form
around my
lungs

I am
a sufferer
but when sitting in
a warm room
eating a
warm meal, I understand
It is enough.

17.2

One and a half months is the time
it takes to find
yourself from a
new country.

25.2

Silence is a gift
whatever names
people give it.

28.2

People!
you problematic
pompous insurgents
invent the dumbest
reasons to hate each other;
you liars
you bickerers
you manipulators

I live for you
I will
always love you.

6.3

No longer does she
fly,
now only
greeting me
courteously
before disappearing

Time became an adult.
We grew apart, I think.

7.3

Shoo carpets!
Shoo couch cushions!
Shoo doorbell!

No longer will I
rely on
beautiful
dolls, paintings
No pancakes will
lay on my plate
no fancy shampoo shall
live
in my bathroom

Wherever I go
there I am
home;
I will love myself.

13.3

What a curious
corner I've found in
this world
roosters yell from
the valley's depths;
home of the shadows

A place I could
have learned to
belong in

13.2

Same lamp
same roof
same steady
movement in
my chest
same
shadows, though
they always seem
to grow
fear.
same fear
fear that something
will open the door, but
nothing ever does
same fear
same fear.

15.3

That's it for the poems.
Thanks for reading, reader!

-R